Ἔτος ΙΑ' Ἐν Ἀθήναις 18 Ἀπριλίου 1898 Ἀριθ. 16

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ	ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ	Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΕΝ ΟΔῬ: ΚΑΛΛΑΜΙΩΤΟΥ ΑΡ. 27	Ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἢ τῆς Ἰουλίου Ἐν τῷ ἐσωτ. δρ. θ. Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. χρ 8.	ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκ τοῦ ταξειδίου μου κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστήν. Β'. ἐν Αἰγίῳ, ὑπὸ *Μεχ. Γαλανοῦ*.—Ἀναίρεσις τῆς ἐναντίον τῶν ἐπισκόπων συκοφαντίας ὑπὸ *Τιμ. Ἀναστασίου*. — Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ὑπὸ *Μεχ. Γαλανοῦ*.—Ὁ Μωϋσῆς ὑπὸ *Χριστ. Ε. Ἰγγλέση ἀρχιμ.* — Δὲν ἐδοκιμάσθη ἀκόμη Β' ὑπὸ *Θ. Κ. Κοντουρᾶ*.—Ποίλα. —Οἱ διδάξαντες εἰς τὰς λάϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.—Κυριακὴν Ἀποστολικὸν καὶ Εὐαγγελικὸν Ἀνάγνωσμα ὑπὸ *Κ. Δ. Δεληγιαννῆ*.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Μ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Β'.

Ἐν Αἰγίῳ.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς 16 Μαρτίου, καθ' ἣν ἔφθασα εἰς Πάτρας ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἠλείας μοὶ ἐδήλωσε κατὰ τὸ δεῖπνον ὅτι τὸ πρωὶ ἐτελεῖτο πανήγυρις εἰς τὸ ἐξοχικὸν μετόχιον τῆς Μ. τῆς Λαύρας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγ. Ἀλεξίου, εἰπών μοι ἅμα ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ ὁμιλήσω. Μολονότι τὰς δύο ἡμέρας τῆς ἐν Πάτραις διαμονῆς μου ἐσκόπευα νὰ διαθέσω πρὸς μικρὰν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῶν ἐν Πύργῳ κόπων, θεωρήσας ὅμως καθῆκόν μου τὸ νὰ συμμορφῶ πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπικὴν ὑπόδειξιν, ἔτι δὲ διὰ τὸ εἶναι πανήγυριν καὶ πρόθυμόν τῶς διὰ τὸ εἶναι ἡμέραν τῶν γενεθλίων μου τὴν 17ην Μαρτίου, ἐδέχθην.

— Ὡραία δ' ἀνέτειλεν ἡ πρωία καὶ πολλοὶ συνέρρευσαν εἰς τὴν πανήγυριν, καθ' ἣν ἱερούργησεν ὁ Ἁγ. Πατρῶν. Ὁ ναὸς ἦτο πλήρης καὶ ἡ αὐλὴ τοῦ μετοχίου πλήρης καὶ αὐτή. Ὡμίλησα ἐπὶ τοῦ ῥήματος «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Μερικοὶ φίλοι μὲ προέτρεψαν κατόπιν νὰ μείνω ὀλίγας ἡμέρας καὶ εἰς Πάτρας, διὰ νὰ κάμω σειρὰν ὁμιλιῶν, ἀλλ' ἐγὼ ἐσπευδον εἰς Αἴγιον, ὅπου ἀπὸ ἡμερῶν μὲ περιέμενον, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν, 18 Μαρτίου, ἡμέραν Τετάρτην, ὥραν πρώτην μ. μ. ἔφθασα ἐκεῖ.

— Κρατῶ τὴν πέννα, διὰ νὰ σημειώσω ὅ,τι σχετικὸν πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀποστολήν μου, ἀλλὰ θὰ ἦμην ἀχάριστος, ἂν δὲν ἐτέλουν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ μας φόρον θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ὡραίαν πόλιν, ἐν ᾗ ἦλθον νὰ ἱδρύσω τὸ Δεύτερον Ἐπαρχιακὸν Τμῆμα «Ἀναπλάσεως». Σχεδὸν εἰς κάθε σπίτι καὶ κῆπος εὔμορφος, ἀπὸ τὰ εὔσκια βάθη τοῦ ὁποίου ὄχι σπανίως σὲ χαιρετίζει διαβαίνοντα τῆς ἀηδόνος τὸ γλυκὺ μέλος. Ἡ δὲ θέσις ἔνθα ἡ πλατεῖά της, μὲ τοὺς δύο ἑκατέρωθεν αὐτῆς κήπους, μὲ τὰ πρὸς νότον κυανίζοντα ἤμερα βουνὰ καὶ τὰ κάτω ἁπλούμενα καταγάλανα νερὰ τοῦ Κορινθιακοῦ, μοὶ παρέχουν τοιαύτην εὐφροσύνην, ὥστε ἐπὶ τῇ θέᾳ των οἶστρος ποιητικὸς ἀναγεννᾶται εἰς τὸ πνεῦμά μου καὶ μὲ κατακυριεύει ὁλόκληρον. Τί δὲ εἶνε ἐκεῖνος ὁ πλησίον ἐλαιών, τοῦ ὁποίου φρίσσουσιν ἐν τῷ ἀνέμῳ τὰ φύλλα, ἐνῷ κάτωθεν ἀνέρχεται ὁ ῥόχθος τῆς θαλάσσης, εἰς δὲ τὰς παρακειμένας κλιτύας, ἔνθα πρόβατα βόσκουν, ἀκούεται ὁ ἦχος μερικῶν κωδωνίσκων! Σχεδιάζων τὰς ὁμιλίας μου, ἐκεῖ ἔφερα τὰ βήματά μου, κατὰ μόνας πλανώμενος, δσάκις δὲν μετέβαινα μετὰ φίλων, καὶ ἐκεῖθεν ἀπεμακρυνόμην μόνον ὅπως θεωρήσω τὴν μικρὰν παρὰ τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως θελκτικὴν καὶ ἀπόκρυφον κοιλάδα, ὅπου ποικίλη βλάστησις καὶ εὐωδία εὐφρόσυνος, ἀμυγδαλαὶ δὲ καὶ ῥοδακινέαι ἐπεδείκνυον ἐναμίλλως τὰ ἄνθη των. Οἱ Αἰγιεῖς μὲ κέφιον *καμάρι* δεικνύουν πρὸς τὸν ξένον τὰς καλλονὰς ταύτας τοῦ τόπου των. Ἐγὼ δέ, ὅστις ἑώρακα, νὰ μαρτυρήσω ὀφείλω ὅτι δίκαιον δὲν ἔχουν ἄδικον.

— Τετάρτη τοῦ Μεγάλου Κανόνος ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς μου· ὥστε ὡρίσθη διὰ τὴν Πέμπτην (19 Μαρτίου) ἡ πρώτη διδασκαλία μου, εἰς τὰς 6 ½ μ. μ. Ἐπειδὴ δὲ αἴθουσα μεγάλη δὲν ὑπάρχει, ἐνεκρίθη νὰ ὁμιλῶ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς *Φανερωμένης*, μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν νὰ ὁμιλήσω καὶ εἰς ἄλλους ναοὺς κατὰ τὴν δευτέραν σὺν Θεῷ ἐπιστροφήν μου.

— Ἡ πρώτη ὁμιλία μου περιεστράφη εἰς τὸ νὰ γνωρίσω τὸν σκοπὸν τῆς ἐν Αἰγίῳ παρουσίας μου καὶ ν' ἀναπτύξω τὸ πῶς ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» σκοπεῖνὰ ἐπεκ-

τείνῃ τὰς ἐνεργείας του καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα. Ἔπειτα ἐζήτησα νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀνάγκην τῆς θρησκευτικῆς ἀναγεννήσεώς μας καὶ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος ἐπὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ, τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ βίου, καὶ ἔλαβον τὰ παραδείγματά μου ἐξ αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας μας καὶ ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου ἄλλων ἐθνῶν καὶ κρατῶν.

— Τὴν ὁμιλίαν ταύτην ἐτίμησε πολυπληθὴς ἀμφοτέρων τῶν φύλων συρροή. Παρῆσαν δὲ καὶ πάντες οἱ ἱερεῖς καὶ πάντες οἱ ἐπιστήμονες καὶ πάντες σχεδὸν οἱ ἐπὶ πλούτῳ προέχοντες· ἐλάχιστον μόνον τοῦ ναοῦ μέρος ὄπισθεν τοῦ *δεσποτικοῦ*, διὰ τὸ μὴ βλέπεσθαι ἐκεῖθεν τὸν ὁμιλοῦντα, ἔμεινε κενόν.

— Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ὁμιλίας μου ἐβεβαιώθην ἀμέσως ὅ,τι καὶ παρ' ἄλλων εἶχον πληροφορηθῆ, ὅτι δηλαδὴ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου θὰ ἐκαρποφόρει πλουσίως ἐν Αἰγίῳ. Εἰς τοιαύτας ἐκτιμήσεις, χάριτι θείᾳ, *δὲν φαντάζομαι, ἀλλὰ ψηλαφῶ*, τὸ δὲ ψηλάφημά μου ἦτο λίαν ἐνθαρρυντικόν. Τοῦ ἀκροατηρίου τῶν Αἰγιέων ἡ προσοχὴ καὶ ἡ συγκίνησις ἦτο τόσον ἐνδεικτική, ὥστε δὲν ἐχρειαζόμην τὰς μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκδηλώσεις των διὰ νὰ πεισθῶ ὅτι ἡ γῆ ἦτο ἐκ τῶν ἄγαν εὐφόρων καὶ ἐκ τῶν λίαν καλῶν.

— Τὴν ἐπιοῦσαν, Μαρτίου 20, ἡμέραν Παρασκευήν, ἦτο ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Δὲν θὰ ἐγίνετο λοιπὸν διδασκαλία. Ἀλλ' ἤδη ὡς κοινὸν θέμα κρατεῖ ἐν τῇ πόλει ἡ τοῦ Συλλόγου ἐργασία. Καὶ τὸ ὅτι τὸ ἐν Αἰγίῳ ἐπιστημονικὸν στοιχεῖον ἐξεφράσθη λίαν εὐμενῶς ὑπὲρ αὐτῆς, ἐπαυξάνει τὰς ἐλπίδας καὶ τὸν ζῆλον καὶ τῶν ἄλλων πολιτῶν.

— Πρὸς τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας μὲ συναντῶσιν ἐν τῷ περιπάτῳ πολλοὶ ἔμποροι καὶ κτηματίαι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων, καὶ ἐπιστήμονες. Τινὲς τούτων μοι δηλοῦσιν ὅτι ἐπῆγαν νὰ μ' ἐπισκεφθοῦν, θλίβομαι δὲ διότι ἕνεκα τοῦ προκεχωρηκότος τῆς ὥρας εἶχον πλέον ἐξέλθῃ, καὶ ἄλλοι μ' ἐρωτῶσι πότε δύνανται νὰ μ' εὕρουν εὐκαιρον. Ἐπειδὴ εἶχον καὶ ἀρθρογραφίαν, ἐδήλωσα ὅτι θὰ ἐίμαι ἐλεύθερος τὴν Κυριακὴν ἢ τὴν Δευτέραν.

— Τὸ Σάββατον ἔκαμα τὴν δευτέραν ὁμιλίαν μου. Ἡ συρροὴ ἔτι πυκνοτέρα· συνωστισμὸς ἤδη. Εἰς τὸ τέλος χειροκροτήματα ἀντηχοῦν. Παρακαλῶ νὰ μὴ ἐπαναληφθῶσιν. Ἡ ἵδρυσις Τμήματος «Ἀναπλάσεως» συζητεῖται τώρα μετὰ ἐνδιαφέροντος σφοδροῦ. Θεωρεῖται ὡς ἔργον ὑψίστης ἀνάγκης. Καὶ ἡ ἐπιτυχία κρίνεται ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

— Οἱ ἐπιστήμονες Αἰγίου συχνάζουν εἰς τὴν Λέσχην καὶ τὰ φαρμακεῖα. Πολλοὶ παρακολουθοῦν ἐναγωνίως τὰς ὁριστικὰς κρίσεις των. Περιχαρεῖς δέ, γνωστοὶ εἰς ἐμὲ καὶ ἄγνωστοι ἄνθρωποι, προσέρχονται καὶ μοὶ ἀναγγέλλουν ὅτι ὄχι μόνον ἐναντίος κανεὶς δὲν εἶνε, ἀλλ' οὐδὲ εἷς ἀδιάφορος ὑπάρχει, ὅλοι δὲ τυγχάνουσι θερμοὶ τοῦ ἔργου συνήγοροι καὶ θιασῶται.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΝΑΝΤΙΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΣΥΓΚΟΦΑΝΤΙΑΣ

Ἡ παραδοξολογία αὐτῶν καὶ ἡ πλάνη των, ἵνα μὴ τοῖς ἀποδώσωμεν τὴν ἐκ προθέσεως καὶ ἐν ἐπιγνώσει ὑβριστικὴν διαβολήν, καταφαίνεται ἰδίᾳ εἰς τὸν ἰσχυρισμόν των, ὅτι οὐδαμοῦ οὐδεὶς ἐπίσκοπος ὑπάρχει τῆς ἐκυτοῦ ἀποστολῆς ἄξιος.

Τοῦτο εἶνε μεγίστη ἀδικία εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν μετὰ ψυχικῆς ἀπαθείας πολλοὶ προξενοῦσιν ἐκ τῶν ἰδίων κρίνοντες. Διὰ τοῦτο πανταχόθεν ἀκούομεν νὰ κατηγορῶνται οἱ ἐπίσκοποι γενικῶς καὶ ἀνεξετάστως καὶ νὰ παρίστανται ὡς τὸ μόνον σωματεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐκπληροῖ τὸν προορισμόν του. Ἀνοίξατε τὰ ὦτα, κύριοι συνάδελφοι, καὶ ἀκούσατε εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰ καφφενεῖα, εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας ὅτι κατὰ τῶν ἐπισκόπων μας ψάλλουν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, καὶ θὰ ἐννοήσητε ποία εἶνε ἡ θέσις μας. Προσέξατε τί λέγουν καὶ οἱ κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων, προκειμένου περὶ τῶν ἐπισκόπων μας καὶ πῶς αὐτοὺς χαρακτηρίζουσιν, ἵνα ἐννοήσητε, ὅτι δέον νὰ στηρίζωμεν τὴν θέσιν τοῦ κλήρου. Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μου προσεπάθησα νὰ διατυπώσω ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, τὰ συνήθως λεγόμενα περὶ τῶν ἐπισκόπων μας, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ταῦτα εἶνε ἔπαινοι συγκρινόμενα πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐναντίον τῶν ἐπισκόπων ἐξεστόμισεν εἰς παρελθὼν ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐν τῷ οἴκῳ του κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματός του. Ἄρρητα, ἀνήκουστα. Δι' ὅλους: «Διὰ τοὺς Δεσποτάδες» !! Καὶ τοῦτο, διότι ὁ ἀποθανὼν Μητροπολίτης εἶπε κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, ὅτι ἡ πολιτεία εἶνε μία τῶν κυρίων αἰτιῶν τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἂν τὸν ἐπίσκοπον *ἐν γενικῇ κρίσει* ἐξευτελίσωσιν εἰς ἓν ἔθνος καὶ ὡς *ἰδέαν*, τότε τί μᾶς ὑπολείπεται νὰ ἔχωμεν ὡς θρησκευτικὸν ἰδανικόν; Διὰ τοῦτο ἐκάλεσα συκοφάντας τοὺς γενικῶς καὶ ἀνεξετάστως κατηγοροῦντας πάντας τοὺς ἐπισκόπους. Δὲν εἶνε χριστιανοὶ οὔτε Ἕλληνες ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ ὄνομα *ἐπίσκοπος* δὲν ἀποκαλύπτονται μετὰ σεβασμοῦ. Δὲν ἐξέλιπεν ἡ ἀγιότης ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διακηρύττομεν ἐν πεποιθήσει, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ νῦν ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οἱ ἐκ προαιρέσεως ἄγαμοι ἐπίσκοποι, καὶ οἱ ἀγνῶν διαθέσεων καὶ αἰσθημάτων κληρικοί, ὄντως ἄξιοι τοῦ ὑψίστου ἐν τῷ κόσμῳ ἀξιώματος. Καὶ ἐν τῇ ἁγιότητι αὐτῶν ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Ἐκκλησίας διασῴζεται. Ἀλλά, εἶνε ἀληθὲς ὅτι εὑρίσκεταί τις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ καὶ οἱ μὴ ἐκ προαιρέσεως καὶ πλήρους ἐπιγνώσεως εἰς τὴν ἰδίαν ἀποστολὴν ἀφοσιούμενοι. Ἰδοὺ τὸ κακὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ!

Ἀληθῶς καὶ εἷς ἐπίσκοπος, ἐὰν ὑπάρχῃ, εἰς ὃν ἀναμφιλέκτως ἁρμόζουσιν οἱ ἀνωτέρω παρατεθέντες ἀπαίσιοι χαρακτηρισμοὶ τῶν ἐπιπολαίων τῶν θείων πατέρων ἐπικριτῶν, *τοῦτο εἶναι μέγα κακὸν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν.*

Δυνατὸν νὰ σαλευθῇ ἡ πίστις ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ νὰ ἐκλίπῃ ὁ πρὸς τὰ ἱερὰ σεβασμὸς αὐτῶν, ἐὰν ἴδωσι τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν διάδοχον τοῦ Παύλου ἐλεεινῶς καὶ ἀθλίως τῇ πλεονεξίᾳ καὶ τῇ τρυφῇ δουλεύοντα. Εἰς τὴν παπικὴν ἐκκλησίαν, τὴν ὑποχρεωτικὴν εἰς πάντα τὸν κλῆρον ἔχουσαν τὴν ἀγαμίαν, τοῦτο δυνατὸν νὰ μὴ θεωρῆται ἄξιον λόγου, ἀλλὰ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν εἶνε σπουδαιότατον. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πρέπει νὰ ᾖ *ἡ ἄμωμος τοῦ Χριστοῦ νύμφη. Ἂς τὸ ἐννοήσωμεν καλῶς.* Δὲν ἕπεται ὅμως ἐκ τούτου, δῆλα δὴ ἐκ τοῦ ὅτι ὑπάρχουσι κατὰ τὸν παρόντα χρόνον ἐν ἁπάσῃ τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπίσκοποι μὴ μιμούμενοι τοὺς ἀποστόλους καὶ πατέρας δὲν ἕπεται, λέγομεν, ἐκ τούτου ὅτι οἱ θεῖοι πατέρες ἠπατήθησαν. Οἱ πατέρες ἐν Πνεύματι ἐθέσπισαν Ἁγίῳ καὶ ἡ ἀγαμία τῶν ἐπισκόπων ὡς τότε, ὅτε ἐθέσπιζον, καὶ νῦν ἀναγκαιοτάτη παρίσταται, δι' οὓς λόγους ἀνωτέρω εἴπομεν. Καὶ νῦν δέ, ὡς καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκμῆς, δύνανται πάντες οἱ ἐπίσκοποι νὰ ὦνε τῆς προαιρέσεως καὶ τῆς θυματουργοῦ χάριτος δημιουργήματα, τῷ Θεῷ μεθ' ὁλοψύχου ἀφοσιώσεως δουλεύοντες καὶ εἰς τὴν πρόοδον τῆς πίστεως διὰ τῆς δράσεώς των συντελοῦντες, ἀλλὰ ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πνεῦμα πίστεως καὶ ἀληθείας, νὰ καταστηλιτευθῇ ἡ ἀγυρτία καὶ ὁ ὑλισμὸς καὶ νὰ βραβευθῇ ἡ ἀρετὴ ἡ ἀνυπόκριτος. Ἀνάγκη πάντες οἱ Χριστιανοὶ μιᾶς ὁποιασδήποτε Ἐκκλησίας ἕκαστος ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἐνδιαφερόμενος νὰ ὑψώσῃ φωνὴν ὑπὲρ τῶν Χριστιανῶν κληρικῶν, καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ εἰς οὐδένα ἀνόσιον ἐγωιστὴν νὰ εἰσπηδᾷ, ὡς ποιμήν, εἰς τὴν τοῦ Κυρίου ποίμνην. Πᾶς πιστός, ὡς ὀφείλει νὰ ἐνδιαφέρηται περὶ τῆς χρηστότητος τοῦ πολιτικοῦ του ἄρχοντος, ἵνα τὴν ὑλικήν του εὐημερίαν καὶ τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν ἀποκτήσῃ, οὕτω καὶ κατὰ μείζονα καὶ σπουδαιότερον μάλιστα λόγον ὀφείλει νὰ ἐνδιαφέρηται περὶ τοῦ πνευματικοῦ του ἄρχοντος, καὶ νὰ ὑψοῖ φωνὴν ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις καθ' ἅπαντα τὸν βίον αὐτοῦ ἐπεδείξατο ζῆλον θρησκευτικόν, ἀρετὴν ἀνυπόκριτον, νὰ καταβοᾷ δὲ κατὰ παντός, ὅστις *κοσμικῶς* ἐπιζητεῖ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, ἵνα τὰ ἴδια πάθη θεραπεύσῃ.

Τιμ. Ἀναστασίου

ΚΑΘΑΡΙΣΩΜΕΝ ΕΑΥΤΟΥΣ

(2 Κορινθ. Ζ'. 1).

Ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ Παύλου ἂς ἀντηχήσῃ εἰς κάθε σπίτι, ἀριστοκρατικὸν ἢ λαϊκόν, καὶ ἂς φθάσῃ ἕως τὴν καρδίαν τοῦ καθενὸς ἀπὸ ἡμᾶς, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασίς του καὶ ἡ κοινωνική του θέσις.

Οἱ περισσότεροι ἕως σήμερον καθαρίζομεν *τὰ ἑαυτῶν*, ἤτοι τὰ πράγματά μας, μέχρι πάθους καταντῶντες, μέχρι μανίας φθάνοντες.

Καιρὸς ἐν τούτοις πλέον νὰ καθαρίσωμεν καὶ ἑαυτούς, ἤτοι τὰς ψυχάς μας, τὰς διανοίας μας, τὰς καρδίας μας.

Τὴν διάκρισιν ταύτην τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὰ *ἑαυτῶν*, καὶ *ἡμῶν αὐτῶν*, ἤτοι τοῦ ἑαυτοῦ μας, ὡς λέγομεν σήμερον, ἔκαμνε διαλεγόμενος καὶ ὁ Σωκράτης, συχνὰ δ' ἐτόνιζεν ὅτι εἶνε ἀνοησία καὶ ἔντροπὴ νὰ φροντίζωμεν μὲν ἐπὶ τὰ πράγματά μας, ἔπιπλα, κτήματα, κτήνη, νὰ ἀμελῶμεν δὲ αὐτὰς τὰς ψυχάς μας καὶ τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων μας.

Ἀλλ' οἱ μὲν ἀρχαῖοι δὲν κατεῖχον τὰ μέσα τοῦ *ἐσωτερικοῦ*, τοῦ *ἠθικοῦ*, τοῦ *πνευματικοῦ καθαρισμοῦ*, ἐνῷ, φανερωθέντα ἀπὸ 19 αἰώνων, καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον εἶνε εὐτυχῶς γνωστά.

Ποῖα εἶνε ταῦτα;

Τὴ Εὐαγγέλιον μᾶς τὰ γνωρίζει.

Εἶνε *ἡ πίστις* εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Μᾶς τὸ λέγει ὁ Πέτρος ἐν τῇ ἀγορεύσει του εἰς τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις ἀποστολικὴν σύνοδον. «Καὶ οὐδὲ διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε (τῶν Ἰουδαίων) καὶ αὐτῶν (τῶν ἐθνικῶν), *τῇ πίστει καθαρίσας* τὰς καρδίας αὐτῶν. (Πράξ. ΙΕ'. 9-10)

Εἶνε ἡ *θυσία* τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ῥεῦσαν αὐτοῦ *αἷμα*, τὸ ὁποῖον μεταλαμβάνουν οἱ πιστοὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον, εἰς *ἄφεσιν ἁμαρτιῶν*. Μᾶς τὸ κηρύττει ὁ Παῦλος καὶ μᾶς τὸ διδάσκει ὁ Ἰωάννης· «Ὃς (Ἰησοῦς Χριστὸς) *ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν*, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας, καὶ *καθαρίσῃ* ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων». (Τίτ. Β. 14) Καί, «Πόσῳ μᾶλλον τὸ *αἷμα* τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ πνεύματος ἀγίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, *καθαριεῖ* τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;» (Ἑβρ. Θ'. 14) «Τὸ *αἷμα* τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ *καθαρίζει* ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας». (1 Ἰωάννου Α'. 8.).

Εἶνε *ἡ ἐν φόβῳ Θεοῦ ἐπιτέλεσις ἁγιωσύνης*. Καὶ τοῦτο φωνεῖ ὁ Παῦλος γράφων· «Καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».

Εἶνε ἀκόμη ἡ *μετάνοια* καὶ ἡ *ἐξομολόγησις*. Μᾶς τὸ βεβαιεῖ ὁ Ἰωάννης· «Ἐὰν *ὁμολογῶμεν* τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα *ἀφῇ* ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καὶ *καθαρίσῃ ἡμᾶς* ἀπὸ πάσης ἀδικίας». (1 Ἰωάν Α'. 9)

Κατὰ τὸν Πέτρον ἀκόμη, εἰς τὴν δευτέραν καθολικὴν ἐπιστολήν του, κεφ. α'. στίχ. 5-6, μέσα *καθαρισμοῦ* εἶνε ἡ *πίστις*, ἡ *ἀρετή*, ἡ *γνῶσις*, ἡ *ἐγκράτεια*, ἡ *ὑπομονή*, ἡ *εὐσέβεια*, ἡ *φιλαδελφία*, ἡ *ἀγάπη*· ὅστις δὲ δὲν ἔχει ταῦτα, τυφλὸς εἶνε, μυωπάζει, καὶ ἐλησμόνησε τὸν καθαρισμὸν τῶν προτέρων ἁμαρτιῶν του. α Ὧι γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν».

Μόνον δὲ διότι γράφω πρὸς Χριστιανοὺς ἤδη βαπτισθέντας, δὲν ἀναφέρω ὅτι ἡ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος ἀναγέννησις ἀποτελεῖ μετὰ τῆς πίστεως τὸ πρῶτον μέσον τοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν καθαρισμοῦ.

Ἐπιθυμεῖ τις λοιπὸν καὶ θέλει καθαρὸς νὰ γείνῃ; Τὰ μέσα εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν του.

Ἂς πιστεύσῃ σταθερῶς.

Ἂς μετανοήσῃ καὶ ἂς ἐξομολογηθῇ εἰλικρινῶς.

Ἂς φοβῆται τὸν Θεὸν ἐπιτελῶν ἅμα ἁγιωσύνην.

Ἂς κοινωνῇ τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ ἐν πόθῳ καθαρότητος.

Ἄς μελετῷ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἂς ἀκούῃ τὸν θεῖον λόγον, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν γνῶσιν τὴν ἀγιάζουσαν καὶ οἰκοδομοῦσαν.

Καὶ ἂς ζητῇ τὴν ἐγκράτειαν, τὴν ὑπομονήν, τὴν εὐσέβειαν, τὴν φιλαδελφίαν, τὴν ἀγάπην.

Οἰκία ἡ ψυχὴ μία, εἰς τὴν ὁποίαν κατασκηνώνει ἀπιστία ἡ πλανᾶται ὀλιγοπιστία καὶ ἀδιαφορία, εἶνε ἀκάθαρτος

Οἰκία ἡ ψυχὴ μία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐμβαίνει ἡ μετάνοια καὶ καταφρονεῖται ἡ ἐξομολόγησις, εἶνε ἀκάθαρτος.

Οἰκία ἡ ψυχὴ μία, τὴν ὁποίαν δὲν ἀγιάζει ἡ θεία κοινωνία καὶ ἤτις λησμονεῖ τὸν σκοπὸν τῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου, εἶνε ἀκάθαρτος.

Οἰκία ἡ ψυχὴ μία, ἀπὸ τῆς ὁποίας λείπει ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγιωσύνη, εἶνε ἀκάθαρτος.

Ἀκαθαρσία ἔτι ὑπάρχει ὅπου ἡ γνῶσις ἤτοι τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ δὲν εἰσέρχεται.

Καὶ ὅπου φιληδονία ὑπάρχει καὶ γαστριμαργία καὶ μέθη καὶ ἀκολασία καὶ ὀργὴ καὶ παροξυσμὸς καὶ τὸ φιλέκδικον καὶ ψυχρότης πρὸς τὰ θεῖα καὶ ἀδιαφορία πρὸς τὸν ἀδελφὸν καὶ ἔχθρα καὶ μῖσος καὶ ἐνδιαφέρον μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν μας, ἐκεῖ ἔνθα συνέρχονται ὅλα ταῦτα ἢ καὶ τινα μόνον ἀπ' αὐτά, ἀκαθαρσία εἶνε καὶ ἐκεῖ, διότι πᾶσα ἀνομία καὶ ἁμαρτία ἀκαθαρσία εἶνε, καὶ δι' αὐτὸ εἴδομεν εἰς τὰ ἀνωτέρω χωρία, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ αἷμά του, διὰ νὰ μᾶς καθαρίσῃ ἀπὸ πᾶσαν ἀνομίαν καὶ πᾶσαν ἁμαρτίαν.

Καὶ εἰς τὸν ἐν τῷ πνεύματι καθαρισμὸν τῆς ψυχῆς πρέπει νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ἐν πνεύματι καθαρισμὸς τοῦ σώματος. Δι' αὐτὸ λέγει ὁ Ἰάκωβος «καθαρίσατε χεῖρας», ὅπερ θεωρεῖ ἐπίσης σπουδαῖον ὡς καὶ τὸ «ἁγνίσατε καρδίας». Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Κύριος ἡμῶν ὁ εἰπὼν «μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ», ἀπῄτησε καὶ καθαριότητα ὀφθαλμοῦ καὶ καθαρότητα χειρῶν καὶ καθαρότητα ποδῶν, ὁ δὲ Παῦλος ἐζήτησεν ὅλων ἡμῶν τῶν μελῶν τὸν ἁγιασμόν, καταδικάσας ὡς ἀκαθαρσίαν πᾶσαν ἀκολασίαν.

Βλέμματα λοιπὸν ἀσέμνων ἐπιθυμιῶν ἔχεις ; Καθάρισον τὸν ὀφθαλμόν σου.

Τὴν ἀνομίαν ἐργάζεται ἡ χείρ σου ; Καθάρισον τὴν χεῖρά σου.

Καὶ ὁ ποῦς σου ἐν ἁμαρτίᾳ διαπορεύεται ; Ζήτησον καὶ τούτου τὸν καθαρισμόν.

Πᾶσα δὲ ἀκολασία μακρὰν τοῦ σώματός σου ἂς κρατῆται. Σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ μεταλαμβάνεις· τοῦ Χριστοῦ λοιπὸν καὶ τὸ ἰδικόν σου σῶμα ἔστω ἅγιον καὶ καθαρὸν διατηρούμενον.

Καὶ διὰ νὰ διαλευκανθῇ καθ' ὁλοκληρίαν καὶ καθαρισθῇ τὸ ζήτημα τοῦ πνευματικοῦ καθαρισμοῦ, ἂς κάμωμεν μαζὶ ἐπ' αὐτοῦ μίαν ἀκόμη μελέτην, ἀναγνῶστα.

Μιχ. Ι. Γαλανὸς

Ο ΜΩΥΣΗΣ

(γ' συνέχεια· ὅρα φύλλον 11)

Οὕτως ἐξυμνεῖ τὸν Μωϋσῆν ὁ σοφὸς Σειράχ·

«Ἠγαπημένον ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων Μωϋσῆν, οὗ τὸ μνημόσυνον ἐν εὐλογίαις· ὡμοίωσεν αὐτὸν δόξῃ ἁγίων, καὶ ἐμεγάλυνεν αὐτὸν ἐν φόβοις ἐχθρῶν· ἐν λόγοις αὐτοῦ σημεῖα κατέπαυσεν, ἐδόξασεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον βασιλέων· ἐνετείλατο αὐτῷ πρὸς λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἐν πίστει καὶ πραότητι αὐτοῦ ἡγίασεν, ἐξελέξατο αὐτὸν ἐκ πάσης σαρκός. Ἤκουτισεν αὐτὸν τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν γνόφον· καὶ ἔδωκεν αὐτῷ κατὰ πρόσωπον ἐντολάς, νόμον ζωῆς καὶ ἐπιστήμης, διδάξαι τὸν Ἰακὼβ διαθήκην, καὶ κρίματα αὐτοῦ τῷ Ἰσραήλ». (45,1).

Ὁ δ' ἀποστολικὸς πατήρ, ὁ ἅγιος Κλήμης, ἐπίσκοπος Ῥώμης, οὕτωσί· «Τὸν τηλικοῦτον ἄνδρα (τὸν Μωϋσῆν), τὸν νομοθέτην, τὸν φύλακα, τὸν ἀρχιερέα καὶ βασιλέα, τὸν μύστην τῶν θείων, τὸν ὡς δημιουργὸν τὰς τοῦ Δημιουργοῦ ἐπιδειξάμενον ἐνεργείας, τὸν πρᾴοτατον, τὸν ἀτυφότατον, τὸν κραιτερικόν, τὸν φιλανθρωπότατον, τὸν πολλῶν κινδύνων τοὺς Ἰουδαίους ἀπαλλάξαντα καὶ διαφόρων θανάτων αὐτοὺς ῥυσάμενον τῇ παρ' ἑαυτοῦ ὁσιότητι, τὸν τοσαῦτα παρὰ Θεοῦ σημεῖα καὶ τέρατα τῷ λαῷ πεποιηκότα, τὸν τὰ ἔνδοξα καὶ θαυμαστὰ ἔργα εἰς εὐεργεσίαν αὐτῶν τετελεκότα, τὸν ἐπ' Αἰγυπτίους δεκάπληγον πεπληρωκότα, τὸν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν διῤῥηκότα, καὶ ὡς τεῖχος τὰ ὕδατα ἔνθεν καὶ ἔνθεν διαστήσαντα, καὶ ὡς δι' ἐρήμου ξηρᾶς τὸν λαὸν ἀγηοχότα, καὶ βυθίσαντα τὸν Φαραὼ καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ πάντας τοὺς παρ' αὐτῶν μετ' αὐτῶν· τὸν γλυκάναντα πηγὴν αὐτοῖς διὰ ξύλου, καὶ ἐκ πέτρας ἀποτόμου αὐτοῖς προαγαγόντα διψῶσι· τὸν ἐξ οὐρανοῦ μανναδοτήσαντα αὐτοῖς, καὶ ἐξ ἀέρος κρεολογήσαντα· τὸν στύλον πυρὸς ἐν νυκτὶ εἰς φωτισμὸν καὶ ὁδηγίαν παρεχόμενον αὐτοῖς, καὶ στύλον νεφέλης εἰς σκιασμὸν ἡμέρας διὰ τὸν ἐξ ἡλίου φλογμόν· τὸν νόμον Θεοῦ ἐκ στόματος καὶ χειρὸς καὶ γραφῆς Θεοῦ ἐν πλαξὶ λιθίναις κεκολαμμένον παρασχόμενον αὐτοῖς τελείου ἀριθμοῦ Δεκάλογον· ᾧ ὁ Θεὸς ἐνώπιος ἐνωπίῳ ὡμίλει, ὡσεὶ τις λαλήσαι πρὸς ἑαυτοῦ φίλον». (Ἀποστολ. Διατ. Βιβλ. ς' κεφ. 3, σ. 55.)

Οἱ δ' ἅγιοι Πατέρες οὕτωσίν· Ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει· «Μωϋσῆς τοίνυν ἐστὶν ὁ τὴν συγγραφὴν ταύτην καταβαλλόμενος· Μωϋσῆς ἐκεῖνος ὁ μαρτυρηθεὶς «Ἀστεῖος εἶναι παρὰ τῷ Θεῷ» [Πρξ. 7,20] ἔτι ὑπομάζιος ὤν· ὃν εἰπεποιήσατο μὲν ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραώ, ἐξέθρεψε δὲ βασιλικῶς, τοὺς σοφοὺς τῶν Αἰγυπτίων διδασκάλους αὐτῷ τῆς παιδεύσεως ἐπιστήσασα· ὃς τὸν ὄγκον τῆς τυραννίδος (τῆς βασιλείας) μισήσας, καὶ πρὸς τὸ ταπεινὸν τῶν δμοφύλων ἀναδραμών, εἵλετο συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν... Καὶ ἀσμένως μὲν τοὺς αἰγυπτίους θορύβους ἀπολιπών, τὴν δ' Αἰθιοπίαν καταλαβών, κἀκεῖ πᾶσαν σχολὴν ἀπὸ τῶν ἄλλων ἄγων, καὶ ἐν τεσσαράκοντα ὅλοις ἔτεσι τῇ θεωρίᾳ τῶν ὄντων ἀποσχολάσας, ὃς, ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονὸς ἔτος, εἶδε Θεόν, ὡς ἀνθρώπῳ ἰδεῖν δυνατόν, μᾶλλον δὲ ὡς οὐδενὶ τῶν ἄλλων ὑπῆρξε, κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅτι, «Ἐὰν γένηται προφήτης ὑμῶν τῷ Κυρίῳ, ἐν ὁράμασιν αὐτῷ γνωσθήσομαι καὶ ὄπῳ λαλήσω αὐτῷ· οὐχ οὕτως ὡς ὁ θεράπων μου Μωϋσῆς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ μου (τῷ λαῷ Ἰσραήλ) πιστός ἐστι· στόμα κατὰ στόμα λαλήσω αὐτῷ, ἐν εἴδει, καὶ οὐ δι' αἰνιγμάτων.» (Ἀριθ. 12,6.) Οὗτος τοίνυν ὁ τῆς αὐτοπροσώπου θέας τοῦ Θεοῦ ἐξίσου τοῖς ἀγγέλοις ἀξιωθείς, ἐξ ὧν ἤκουσε παρὰ τοῦ Θεοῦ διαλέγεται ἡμῖν. Ἀκούσωμεν τοίνυν ἀληθείας ῥημάτων, οὐκ ἐν πειθοῖς σορίας ἀνθρωπίνης, ἀλλ' ἐν διδακτοῖς Πνεύματος λαληθέντων, ὧν τὸ τέλος οὐχ ὁ τῶν ἀκουόντων ἔπαινος, ἀλλ' ἡ σωτηρία τῶν διδασκομένων». (Εἰς Ἑξαήμ. Ὁμιλ. α' 1. τ. α', σ. 5).

Ὁ δ' ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος οὕτωσίν· «Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι προφῆται πάντες ἢ τὰ μετὰ πολὺν ἐσόμενα χρόνον εἶπον ἢ τὰ κατ' αὐτὸν μέλλοντα συμβήσεσθαι τὸν καιρόν· ὁ δὲ μακάριος οὗτος, μετὰ πολλὰς γενεὰς γεγονώς, ὑπὸ τῆς ἄνωθεν δεξιᾶς ὁδηγούμενος, ἐκεῖνα εἰπεῖν κατηξιώθη, ἃ πρὸ τῆς αὐτοῦ γενέσεως ὑπὸ τοῦ τῶν ἁπάντων ἐδημιουργήθη Δεσπότου». (Εἰς Γένεσ. Α' 6' τ. 4, σ. 28).

Ὁ δὲ Σευηριανός, ὁ Γαβάλων τῆς Συρίας ἐπίσκοπος, οὕτωσίν· «Ἡ ἱστορία αὕτη ἐστὶ μὲν Μωϋσέως τοῦ νομοθέτου σύγγραμμα καὶ Πνεύματος Ἁγίου ἀποκάλυψις· περιέχει δὲ ἐνημιουργίαν, δυνάμει μὲν Θεοῦ γενομένην, προφητικῇ δὲ χάριτι Μωϋσῆ ἀποκαλυφθεῖσαν. Οὐ γὰρ εἶπε ταῦτα Μωϋσῆς ὡς ἱστοριογράφος, ἀλλ' ὡς προφήτης. Εἶπε γὰρ ἃ μὴ εἶδε καὶ διηγήσατο ὧν θεατὴς οὐκ ἐγένετο... Οὕτως οὖν δεῖ προσέχειν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ, οὐχ ὡς διηγήματι, ἀλλ' ὡς προφητείᾳ ἀληθινῇ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου λελαλημένῃ».(Εἰς Κοσμοπ. Λόγ.α'2. Ἐν τοῖς ἅπασι Χρυσοστόμ.τ.6, σ.431).

Οἱ δὲ Πλατωνικοὶ φιλόσοφοι Φίλων καὶ Ἰώσηπος οἱ Ἰουδαῖοι εὖτω· «Ἔστι δέ τις τελειότερος καὶ μᾶλλον κεκαθαρμένος νοῦς, τὰ μεγάλα μυστήρια μυηθείς, ὅστις οὐκ ἀπὸ τῶν γεγονότων τὸ αἴτιον γνωρίζει, ὡς ἂν ἀπὸ σκιᾶς τὸ μένον· ἀλλ' ὑπερκύψας τὸ γεννητόν, ἐμφασιν ἐναργῆ τοῦ Ἀγεννήτου λαμβάνει, ὡς ἀπ' αὐτοῦ αὐτὸν καταλαμβάνειν... Οὗτός ἐστι Μωϋσῆς». (Φίλων περὶ Ἀληγορ. Γ' 33 σ.107).

Ἀλλαχοῦ δ' ὁ αὐτὸς Φίλων λέγει· «Μωϋσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα, καὶ χρησμοῖς τὰ πολλὰ καὶ συνεκτικώτατα τῶν τῆς φύσεως ἀναδιδαχθείς, ἔγνω δή, ὅτι ἀναγκαιότατόν ἐστιν ἐν τοῖς οὖσι τὸ μὲν εἶναι δραστήριον αἴτιον, τὸ δὲ παθητικόν· καὶ ὅτι τὸ μὲν δραστήριον, ὁ τῶν ὅλων Νοῦς, ἐστὶν εἰλικρινέστατος, καὶ κρείττων ἡ ἀρετή, καὶ κρείττων ἡ ἐπιστήμη, καὶ κρείττων ἡ αὐτὸ τὸ Ἀγαθὸν καὶ αὐτὸ τὸ Καλόν· τὸ δὲ παθητικόν, ἄψυχον καὶ ἀκίνητον ἐξ ἑαυτοῦ, κινηθὲν δὲ καὶ σχηματισθὲν καὶ ψυχωθὲν ὑπὸ τοῦ Νοῦ, μετέβαλλεν εἰς τὸ τελειότερον ἔργον, τόνδε τὸν κόσμον». (Ὁ αὐτὸς περὶ κόσμ. 2. σ. 2).

«Πρῶτοι οἱ παρὰ τοῖς Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες, *τῷ μὲν δοκεῖν τὰ πάτρια διεφύλαττον, ἐν δὲ τοῖς πράγμασι* καὶ τῷ *φιλοσοφεῖν* ἐκείνῳ (τῷ Μωϋσῇ) κατηκολούθησαν, ὅμοια μὲν περὶ Θεοῦ φρονήσαντες, εὐτέλειαν δὲ βίου καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους κοινωνίαν διδάσκοντες». (Ἰώσηπος, κατὰ Ἀπίωνος Β' 39. σ. 494).

Ἐκ δὲ τῶν ἡμετέρων ἀρχαίων φιλοσόφων, «Εὐπόλεμος (ὁ τῶν Ἀθηναίων ἐπώνυμος ἄρχων, κατ' Ἀλέξανδρον τὸν Πολυΐστορα) φησὶ τὸν Μωϋσῆν πρῶτον σοφὸν γενέσθαι καὶ γράμματα παραδοῦναι τοῖς Ἰουδαίοις πρῶτον, παρὰ δὲ Ἰουδαίων Φοίνικας παραλαβεῖν, Ἕλληνας δὲ παρὰ Φοινίκων, νόμους τε πρῶτον γράψαι Μωϋσῆν τοῖς Ἰουδαίοις».(Παρ Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προσπαρ. Θ' 26. τ. 2 σ. 33. Ὅρ. καὶ τ. α' σ. 37, 40, 45, καὶ Εὐαγγ. Ἀπόδ. σελ. 140 καὶ Κλημ. Ἀλεξ. τόμ. α' 819, 905 καὶ Κωνστ. Οἰκον. π. Ἑρμ. τῶν Ο' Β'.) (ἀκολουθεῖ)

ἀρχιμ. **Χριστόφ. Ε. Ἀγγλέσης.**

ΔΕΝ ΕΔΟΚΙΜΑΣΘΗ ΑΚΟΜΗ..!

Β'.

Ἐὰν ἡ ἁγιότης του μᾶς καταδικάζῃ, ἀλλ' ἡ θεία του ἀγάπη μᾶς συγχωρεῖ. Ἐὰν ὁ θεῖος νόμος του μᾶς κατακρίνῃ ὡς ἀπειθεῖς καὶ ἀνυποτάκτους, ἀλλ' ἡ θεία του χάρις μᾶς σώζει ἀπὸ τῆς καταδίκης ! Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς δίδει πλήρη καὶ τελείαν συγχώρησιν, ἡ ὁποία μᾶς ἐγγυᾶται ἀνάπαυσιν συνειδήσεως καὶ εἰρήνην ἐν τῷ παρόντι βίῳ, αἰώνιον δ' εὐδαιμονίαν ἐν τῷ μέλλοντι. Τὴν συγχώρησιν ταύτην, τῆς ὁποίας καθόλου δὲν εἴμεθα ἄξιοι, ἀπέκτησε δι' ἡμᾶς ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ἀφοῦ ὑπέστη τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα βάσανα, τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα πάθη, καὶ τὸν ἀκόμη φρικτότερον ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ θάνατον ! Ἀπὸ ἡμᾶς τώρα ἐξαρτᾶται νὰ δεχθῶμεν τὴν συγχώρησιν ταύτην ὡς δῶρον, τὸ ὁποῖον παρέχει εἰς ἡμᾶς ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Πόσον εἶναι μεγάλη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, δύναται τις εὐθὺς νὰ τὸ κατανοήσῃ, ἅμα ἀναγνώσῃ εἰανδήποτε σελίδα τῆς ἁγίας Γραφῆς. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἰδίᾳ μεγάλην περὶ τούτου ἐντύπωσιν προξένησαν τὰ ἑξῆς χωρία αὐτῆς.

1. «Μὴ ἐπιλήσεται γυνὴ τοῦ παιδίου αὐτῆς ἢ τοῦ μὴ ἐλεῆσαι τὰ ἔγκονα τῆς κοιλίας αὐτῆς ; *εἰ δὲ καὶ ταῦτα ἐπιλάθοιτο γυνή, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπιλήσομαι σοῦ, λέγει Κύριος*». (Ἡσ. μθ'. 15)

Γνωρίζεις, Χριστιανέ, μεγαλειτέραν ἀγάπην, μεγαλειτέραν φιλοστοργίαν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ἀπὸ τὴν φιλοστοργίαν, ἀπὸ τὴν λαχτάραν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται μία μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα της ἢ πρὸς τὰ ἔγκονα τῆς κοιλίας αὐτῆς ; Καὶ ὅμως, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ μεγαλοφωνοτάτου προφήτου, καὶ ὅπως ἡ πεῖρα τοῦ κόσμου τὸ ἀποδεικνύει, ἐνδέχεται μία τοιαύτη μήτηρ, διὰ πολλοὺς λόγους, νὰ λησμονήσῃ τὸ παιδίον της. Ἀλλ' ὁ Θεός, ἔχων ἀγάπην ὑπερτέραν καὶ τῆς μητρικῆς, οὐδέποτε λησμονεῖ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Του ! Ὦ πόσον ὑπερβολικὴ ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη τοῦ Θεοῦ !

2. «Οὕτως *ἠγάπησεν* ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε *τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν*, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». (Ἰωαν. γ'. 16)

Τὸ ἀνωτέρω παρατιθὲν χωρίον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου εἶναι ἀπόσπασμα ἐκ τῆς περὶ ἀναγεννήσεως θαυμασίας συνδιαλέξεως τοῦ γλυκυτάτου Σωτῆρός μας πρὸς τὸν Φαρισαῖον Νικόδημον. Ἐνταῦθα δὲν πρόκειται πλέον *περὶ εἰκόνος*, ὅπως ἠναγκάσθη νὰ πράξῃ τοῦτο ὁ προφήτης

Ἡσαΐας εἰς τὸ μικρὸν ἐμπροσθεν εἰρημένον χωρίον· ἐνταῦθα πρόκειται *περὶ πραγματικότητος*. Ἐὰν εἰς τὸ προμνημονευθὲν χωρίον ὁ προφήτης μετεχειρίσθη τὴν συγκινητικὴν καὶ ὡραίαν εἰκόνα τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν μία μήτηρ αἰσθάνεται πρὸς τὸ τέκνον της, ἵνα ἐκ τῆς συμβαινούσης παύσεως τῆς ἀγάπης ταύτης ἐκ μέρους τῆς μητρὸς πρὸς τὸ τέκνον της καταδείξῃ τὸ θερμόν, τὸ γνήσιον, τὸ σφοδρόν, τὸ πεπυρωμένον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν παύεται ἀγαπῶν ἡμᾶς, καίτοι ἀναξίους τῆς ἀγάπης του, ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ αὐτὸς ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, οἱονεὶ δακτυλοδεικτῶν ἑαυτόν, καταδεικνύει εἰς τὸν Νικόδημον τὸν ἄμετρον πλοῦτον τῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, μὴ φειαθέντος ὑπὲρ αὐτοῦ μηδὲ τοῦ ἰδίου Υἱοῦ! Ὥ πόσον ἄμετρος ἡ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!

3. «Συνίστησι δὲ *τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην* εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι, *ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε*.» (Ρωμ. ε' 8).

4. «Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, *δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων*, ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ.» (Α' Πετρ. γ' 18).

Ὅ,τι ὁ Κύριος ἡμῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελικοῦ του κηρύγματος, αἰνιγματωδῶς, οὕτως εἰπεῖν, ὡμίλησε περὶ ἑαυτοῦ ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ πρὸς τὸν Νικόδημον, τοῦτο δι' ἡμᾶς εἶνε ἤδη σαφέστατον μετὰ τὸ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τραγικὸν καὶ σπαραξικάρδιον δρᾶμα. Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο αὐτοῦ μαθηταί, οἱ κορυφαῖοι τῶν ἀποστόλων, Παῦλος καὶ Πέτρος, μᾶς τὸ λέγουσι ρητῶς καὶ ἐπερρασμένως. Ἡ ἀνθρωπότης πᾶσα, μᾶς λέγουσιν ἐν παραφράσει, ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας, ἔγεινεν ἐχθρὰ τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ὅμως ἡ μεγάλη, ἡ ἄπειρος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν μᾶς ἐγκατέλιπεν, ἂν καὶ τὸ ἠξίζαμεν· ὅπως βεβαιότατα ἤθελεν ἐγκαταλίπει μία μήτηρ, ὅσον φιλόστοργος καὶ ἂν ἦτο, τὸ τέκνον της· ἀλλ' ἀπεναντίας εὗρε πανσόφως ἄριστον μέσον συνδιαλλαγῆς ἑαυτοῦ πρὸς ἡμᾶς· *τὸν ἐξιλαστικὸν θάνατον τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ του!* Ὦ πέλαγος ἀγάπης ἄμετρον! ὦ βάθος ἀγάπης θειϊκῆς δυσθεώρητον καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς!

Ἤρμοζεν εἰς τὴν θείαν μεγαλειότατα μία τόσον μεγάλη μία τόσον ἄπειρος ἀγάπη, ὁποία ἐδείχθη τῷ ὄντι ἐν τῷ ἐξιλαστικῷ θανάτῳ τοῦ Ἰησοῦ. Διὰ τῆς φοβερᾶς ταύτης ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ θυσίας ὁ Θεὸς

Μᾶς ἐσυγχώρησε καὶ μᾶς συγχωρεῖ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀκούσατέ το καλὰ ὅσοι ἕνεκα πληθώρας ἁμαρτιῶν εἶσθε ἀπηλπισμένοι καὶ δὲν προσέρχεσθε μετὰ συντριβῆς καρδίας εἰς τὸν οἰκτίρμονα Θεόν, ἵνα συγχωρηθῆτε. Τὴν φωνὴν αὐτὴν ἤκουσεν ὁ Δαβὶδ καὶ ἐσώθη, ἡ πόρνη καὶ ἐσωφρονίσθη, ὁ Πέτρος καὶ ἀποκατεστάθη πάλιν ἀπόστολος, ὁ λῃστὴς καὶ ἔγεινε τοῦ Παραδείσου πολίτης. «Ἰσχύσατε χεῖρες ἀνειμέναι καὶ γόνατα παραλελυμένα· παρακαλέσατε οἱ ὀλιγόψυχοι τῇ διανοίᾳ, ἰσχύσατε, μὴ φοβῆσθε.» (Ἡσ. λε' 3, 4) Ἀκούσατέ το λοιπὸν καὶ θὰ σωθῆτε καὶ σεῖς.

Ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ, ὅπου ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐξήγνισε τὰ ἁμαρτήματά μας διὰ τῶν φρικτῶν του βασάνων καὶ διὰ τοῦ ἐπωδύνου θανάτου του· ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ, ὅπου ἕνας διὰ τὴν ἀνθρωπότητα παρέδωκε τὴν πολύτιμον ζωήν του (Ματθ. κ' 28)· ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἅπαξ μόνον μᾶς ἐσυγχώρησεν, ἀλλὰ ὀφείλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἡ συγχώρησις τοῦ Θεοῦ *εἶνε πάντοτε δι' ἡμᾶς*, καὶ νὰ ζῶμεν πρὸς τούτοις ὡς ἄνθρωποι συγχωρηθέντες παρὰ Θεοῦ ἀπαραλλάκτως, ὅπως μετὰ ταῦτα ἔζησεν ἐν τῷ στρατῷ ὁ ἀπειθὴς στρατιώτης. Ἐὰν δὲ πιστεύωμεν ἐξ ὅλης καρδίας εἰς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῆς συγχωρήσεως ταύτης, ἐὰν λαμβάνωμεν αὐτὴν εἰς τὰς καρδίας μας, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῶμεν πλέον ζῶντες μὲ ἐλαφρὰν καρδίαν ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ. Ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἑνῷ ἀφ' ἑνὸς μᾶς ἐνθυμίζει τὴν καταδίκην, ἧς εἴμεθα ἄξιοι, ἀφ' ἑτέρου μᾶς ὑποχρεοῖ νὰ ζῶμεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πραγματικῶς ὡς ἅγιοι.

Ἂς πιστεύωμεν λοιπὸν εἰς τὴν συγχώρησιν τοῦ Θεοῦ καὶ ἂς στηρίζωμεν εἰς αὐτὴν τὰς γλυκυτέρας τῶν ἐλπίδων μας. Οὕτως ἐντεῦθεν θὰ ἀντλήσωμεν ἰσχὺν καὶ θάρρος, τῶν ὁποίων ἔχομεν τόσον μεγάλην ἀνάγκην ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ, ὅπου δυστυχῶς ἡ πρὸς τὸ ῥαδιουργεῖν, τὸ ἐπιβουλεύειν, τὸ ψεύδεσθαι, ἀπατᾶν, κολακεύειν καὶ κακουργεῖν ροπὴ τῶν πολλῶν θεωρεῖται ὡς προτέρημα, διὰ νὰ ζῶμεν ὡς ἄνθρωποι καινοὶ κατὰ Θεὸν κτισθέντες ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας.» (Ἐφεσ. δ' 24).

Εἴθε νὰ συναισθανώμεθα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· εἴθε νὰ συγκινώμεθα ἁγίως καὶ νὰ ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἐνώπιον Ἐκείνου, ὅστις πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας καὶ καθαρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας». (Α' Ἰωαν. α' 9).

Θ. Κ. Κοντουρᾶς

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀτυχῶς οὔτε ἡ μεσολάβησις τοῦ Πάπα οὔτε αἱ εὐχαὶ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου οὔτε ἡ ἐνδόμυχος ἐπιθυμία τῶν λαῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἱσπανίας ἴσχυσαν ν' ἀναχαιτίσωσι τὴν ἀκατάσχετον ὁρμήν, μεθ' ἧς ἐφέροντο κατ' ἀλλήλων τὰ δύο ταῦτα ἔθνη. Ἡ σύρραξις ἤδη εἶνε γεγονὸς τετελεσμένον, ἡ δὲ διάστασις τοῦ πολέμου ἄδηλος. Καὶ ἡ Ἱσπανία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἀρκετὰ ἰσχυραὶ καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ ξηράν. Δυστυχῶς ὁ χριστιανισμός, δι' οὗ καὶ μόνου ἐξασφαλίζεται ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐημερία τῶν λαῶν, δὲν ἔγεινε τελεῖος κτῆμα τῶν καρδιῶν τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Ἡ δὲ διπλωματία τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ἠδύνατό τις νὰ ἐλπίσῃ τὴν πρόληψιν τοῦ δεινοῦ τούτου πολέμου, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἑλαυνομένη ὑπὸ διαφόρων καὶ ποικίλων συμφερόντων, καρκδοκοῦσα μόνον τὴν σφαγὴν ἑνὸς ἢ δύο ἀτόμων ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς πατρίδος ὑπὸ κακούργου τινὸς ἐν τῇ Σινικῇ, ἵνα τείνῃ τὰς ἁρπακτικὰς αὐτῆς χεῖρας οὐχὶ πρὸς ἐκπολιτισμὸν τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ πρὸς ἰδιοτελῆ κατάκτησιν. Ἡ Κούβα, περὶ ἧς ὁ ἀγών, ἀριθμεῖ 1,631,687 κατοίκους. Ἡ πρωτεύουσα αὐτῆς Ἀβάνα κατοικεῖται ὑπὸ 230,000 κατοίκων. Ἡ πόλεμος φαίνεται ὅτι δὲν θὰ ἐντοπισθῇ μόνον ἐν Κούβᾳ.

— Εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν προσῆλθον, γράφει ἡ «Κωνσταντινούπολις», ὄχι 15,000 Συροχαλδαῖοι, ἀλλ' 65,000. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν προσέλευσιν ταύτην ἐπιστέλλουσιν ἐκ Πετρουπόλεως εἰς τὸν λονδίνειον «Χρόνον» τὰ ἑξῆς: «Πρεσβεία κληρικῶν τῶν Συροχαλδαίων, ἀνηκόντων εἰς τὴν Νιστοριανὴν Ἐκκλησίαν ἐν Περσίᾳ, ἀφίκετο εἰς Πετρούπολιν ἐξ Οὐρουμιάλ, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς γειτονικῆς ἐπισκοπῆς τῆς Σουπουργκάν, ὅπως ἐνεργήσῃ τὴν μετὰ τῆς Ῥωσσικῆς Ἐκκλησίας ἕνωσιν. Ἡ πρεσβεία αὕτη ἀντιπροσωπεύει 65,000 Νεστοριανοὺς χριστιανοὺς, ἐξ ὧν 15,000 ἔχουν ὑπογράψῃ ἐπίκλησιν πρὸς ἕνωσιν. Ἡ λαμπρὰ τέλεσις τῆς λειτουργίας εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ ἁγ. Ἰσαὰκ τοὺς ἐνέπλησε θαυμασμοῦ. Ἀργότερον ἔλαβον μέρος εἰς τὴν λειτουργίαν μεθ' ὅλων τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Παρίσταντο οἱ μητροπολῖται Πετρουπόλεως, Μόσχας καὶ Κιέβου, πολλοὶ ἀρχιεπίσκοποι καὶ ὁ αὐτοκρ. ἐπίτροπος Ποπεδονότσεφ. Ὁ νέος μητροπολίτης τῆς Μόσχας κατέσχε πρώτην ἤδη φορὰν τὴν ἕδραν του. Μετὰ τυπικάς τινας ἐρωτήσεις, ὁ ἐκ Περσίας Νεστοριανὸς ἐπίσκοπος ὑπέγραψε τὰ σχετικὰ ἔγγραφα, ἡ δὲ ἱερὰ Σύνοδος ὁμοθύμως ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ τὴν Συροχαλδαϊκὴν ποίμνην εἰς τὸν περίβολον τῆς Ῥωσσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συμφώνως μὲ τὴν τρίτην διάταξιν τοῦ τρίτου κανόνος τῆς ἕκτης οἰκουμενικῆς Συνόδου, τουτέστι διὰ τῆς ὁμολογίας ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν ἀποπλάνησίν της. Οἱ νέοι οὗτοι κληρικοὶ θ' ἀρήσωσι τὴν ἐγχώριον αὐτῶν ἀμφίεσιν καὶ θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα των, φοροῦντες τὰ μαῦρα μοναχικὰ ράσα τῶν Ῥώσσων.

— Ἡ τελετὴ τοῦ Νιπτῆρος ἐν Ἱερουσαλὴμ εἶνε μία τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ συγκινητικωτάτων ἐξ ὅσων τελοῦνται ἐκεῖ. Κατ' αὐτὴν ὁ Πατριάρχης πλύνει τοὺς πόδας 12 ἀρχιμανδριτῶν δι' ἀνθοφόρου. Οἱ ἀρχιμανδρῖται εἰκονίζουσι τοὺς δώδεκα τοῦ Κυρίου μαθητάς. Παρακολουθεῖ δὲ τὴν νῖψιν ἡ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἀνάγνωσις τοῦ σχετικοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ καλλιφώνου διακόνου καλουμένου Εὐαγγελιστοῦ.

— Τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ἱσπανίας πεζῇ καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ πάντων τῶν ἀκολούθων τῆς αὐλῆς ἐν περιλάμπρῳ στολῇ περιέρχεται πάσας τὰς ἐκκλησίας τῆς Μαδρίτης καταθέτουσα ἄνθη εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ προσφέρουσα χρήματα εἰς τοὺς ναούς. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τ' ἀνάκτορα παρατίθεται γεῦμα, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς πλύνει τοὺς πόδας δώδεκα πτωχῶν γερόντων τῆς πρωτευούσης, ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀνωτάτων πολιτικῶν, θρησκευτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀξιωματικῶν. Ἡ τελετὴ αὕτη ἔχει τι τὸ ἐπιβλητικὸν καὶ συγκινητικόν, ἀφήνει δὲ ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις εἰς τοὺς ἰδόντας αὐτὴν ξένους.

— Δὶ συνεδριάσεις ἀμφοτέρων τῶν Βουλῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, τῆς τε τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῆς τῶν γερουσιαστῶν, διεξάγονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τὰ μέλη συνέρχονται εἰς τακτικὴν ὥραν, ἥτις εἶνε ἡ πρώτη ὥρα μ. μ. Ἅμα τῇ λήξει τῶν προσευχῶν, αἱ Βουλαὶ ἐπιλαμβάνονται τῶν ἡμερησίων ὑποθέσεων. Ὡς πρὸς τὰς μνημονευθείσας προσευχάς, ἄπορον ἀληθῶς ἀποβαίνει πῶς τελοῦνται αὗται, ἀφοῦ ἐν ἑκάστῃ Βουλῇ ἀντιπροσωπεύονται ὑπὸ τῶν μελῶν πλεῖστα θρησκεύματα καὶ ἀφοῦ ἐν τῇ χώρᾳ δὲν ἀναγνωρίζεται ἐπικρατοῦν δόγμα· ἐπενοήθη ὅμως τρόπος συμβιβάζων, ὅ,τι θεωρεῖται ἀσυμβίβαστον. Ἑκάστη τῶν Βουλῶν ἐκλέγει ἱερεῖς χάριν τῶν προσευχῶν, ἐκλέγει ὅμως αὐτοὺς ὅτε μὲν ἐκ τοῦ κλήρου τοῦ ἑνὸς δόγματος, ὅτε δὲ ἐκ τοῦ κλήρου δόγματος ἄλλου, πάντα δὲ τὰ μέλη τῆς Βουλῆς παντὸς θρησκεύματος εὐλαβῶς ἀκροῶνται τῶν προσευχῶν. «Ὁ Θεὸς ἐννοεῖ πάσας τὰς γλώσσας», λέγουσιν οἱ Ἀμερικανοί.

— Εἰς τὰ ὑπάρχοντα 760 γυναικεῖα μοναστήρια ἐν Ῥωσσίᾳ προσετέθησαν ἕτερα δώδεκα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, δύο ἱεραποστολικὰ καὶ δέκα κοινόβια. Συνδυάζεται δὲ ἡ ἐν αὐτοῖς θεωρητικὴ ζωὴ μετὰ τῆς πράξεως. Διότι ἐν τούτοις λειτουργοῦσι 134 Νοσοκομεῖα καὶ 84 γηροκομεῖα. Ἔχει δὲ ἀνατεθῇ εἴς τινα ἐκ τούτων τῶν μοναστηρίων ἡ φυλακὴ καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν. Παρ' ἡμῖν μεγάλη σπουδὴ καταβάλλεται πρὸς ἐκφαυλισμὸν τῶν μοναστηρίων καὶ ἀποτροπὴν τούτων ἀπὸ πάσης ἀγαθοποιοῦ δράσεως.

— Χιλιας δρ. κατ' ἔτος πρὸς συντήρησιν λαμβάνουσιν αἱ ἐν Κεχροβουνίῳ τῆς Τήνου ἑκατὸν μοναχαί, 10 δρ. δῆλον ὅτι ἑκάστη. Τὰ ἐργόχειρα αὐτῶν μόνον κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Τήνου εὑρίσκουσιν ὀλίγους ἀγοραστάς. Πῶς διατηροῦνται ἀπορίας ἄξιον. Δὲν ὑπάρχει ἀρά γε τρόπος, νὰ χρησιμοποιήσωσι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν ἐπωφελέστερον; Οἱ Τήνιοι τῆς Σμύρνης πρὸς τὸ παρὸν ἀπεφάσισαν νὰ ἴδωσιν ἀρωγοὶ εἰς τὰς ἐν λόγῳ μοναχάς, προλαμβάνοντες τὸν ἐξ ἀσιτίας θάνατον τούτων.

— Ἐν Ἀμερικῇ τὸ τηλέφωνον χρησιμοποιεῖται εἰς πολλὰς Ἐκκλησίας διὰ τοὺς ἱεροκήρυκας καὶ διὰ τὴν ἀκολουθίαν. Οἱ ἐν τοῖς Νοσοκομείοις ἀσθενεῖς κρατοῦντες ἕκαστος ἕνα τηλεφωνικὸν σωλῆνα παρακολουθοῦσι τὴν λειτουργίαν ἀπὸ ἑνὸς μιλίου μακράν. Ἡμεῖς ἔχομεν κουράγιο νὰ λαμβάνωμεν τὸν καφφέ μας καὶ ἀντὶ τηλεφωνικοῦ σωλῆνος νὰ κρατῶμεν τὸ μαρκοῦσι τοῦ ναργιλέ μας εἰς τὸ παρακείμενον τῇ Ἐκκλησίᾳ καφφενεῖον, καθ' ἣν ὥραν τελεῖται ἡ θεία μυσταγωγία ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

— Εἰς πρόστιμον τριῶν μάρκων καὶ εἰς φυλάκισιν μιᾶς ἡμέρας κατεδικάσθη σελοποιός τις ἐν Γερμανίᾳ· διότι δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ δημάρχου νὰ φέρῃ καθαρὸν καὶ εὐπρεπῆ ἱματισμὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς. Ἐκεῖ δὲν γίνεται σκέψις περὶ τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς, ἀλλὰ πῶς αὕτη εὐπρεπέστερον καὶ κοσμιώτερον νὰ γείνῃ.

— Συμπλοκὴ ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Κουμάνορον τῆς Παλαιᾶς Σερβίας μεταξὺ Σέρβων καὶ Βουλγάρων διὰ τὴν κατάληψιν ναοῦ, ὃν διὰ τῆς βίας ἄλλοτε εἶχον ἀφαιρέσῃ οἱ Σέρβοι. Νικηταὶ τοῦ πεδίου ἔμειναν καὶ πάλιν οἱ Σέρβοι.

— Ἡ διὰ Τμημάτων καὶ Λαϊκῶν Σχολῶν ἐθνωφελὴς τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐργασία παρὰ πάντων ἐκτιμᾶται καὶ ἐπαινεῖται, πρῶτος δὲ μεταξὺ πάντων τὸν ὑπὲρ ταύτης ἐνθουσιασμόν του ἐμπράκτως ἔδειξεν ὁ ἐν Πόρτ-Σαΐδ φίλος τῆς «Ἀναπλάσεως» κ. Γ. Μιχαήλ, προσενεγκὼν ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τῶν Λαϊκῶν Σχολῶν φρ. χρ. 100. Τὸ Συμβούλιον κατέλεξεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν εὐεργετικῶν τοῦ Συλλόγου μελῶν καὶ ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του. Εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Γ. Μιχήλ.

— Οἱ ὀφείλοντες συνδρομὰς τῆς «Ἀγάπης» παρακαλοῦνται νὰ πέμψωσιν αὐτὰς εἰς τὴν «Ἀνάπλασιν», μεθ' ἧς ἡ «Ἀγάπη» συνεχωνεύθη.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον 7—8 μ.μ.

Κυριακῇ	19	Ἀπριλίου	Π. Καπλανίδης.
Τετάρτῃ	22	»	Ἰάκωβος Ἀτζουλάτος Ἱερομ.
Πέμπτῃ	23	»	Ἰωάν. Μαρτῖνος ἀρχιμ.
Σαββάτῳ	25	»	Κ. Διαλησμᾶς.

Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Εἰρήνης 5—6 μ.μ.

Κυριακῇ 19 Ἀπριλίου Κ. Διαλησμᾶς.

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Ἡμῆμα τῆς Ἀναπλάσεως

Κυριακῇ	19	Ἀπριλίου	4—5 Π. Δουληγέρης ἀρχιμ.
Πέμπτῃ	23	»	7—8 Κ. Διακησιμᾶς.
Σαββάτῳ	25	»	7—8 Δημ. Παπαδόπουλος.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 19ης Ἀπριλίου 1898.

Τὰ τῆς αὔριον Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἐνταῦθα δημοσιεύονται τὰ τῆς μεθεπομένης, ὅπως περιέρχωνται ἐγκαίρως εἰς χεῖρας πάντων.

Κείμενον

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις [32] ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. [33] Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραββάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. [34] Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος, Αἰνέα, ἰᾶται σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρῶσον σεαυτῷ· καὶ εὐθέως ἀνέστη. [35] Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. [36] Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἡ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν, ὧν ἐποίει. [37] Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερῴῳ. [38] Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ, οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτόν, παρακαλοῦντες μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. [39] Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς. [40] Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε, Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε. [41] Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα, ἀνέστησεν αὐτήν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. [42] Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον. (Πράξ. θ' 32—43).

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

[31] Κατὰ τὸν διωγμόν, τὸν ἐπὶ Στεφάνου, ἐπὶ τῆς διασκορπίσεως τῶν χριστιανῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ συνεστάθησαν χριστιανικαὶ κοινότητες εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὴν Σαμάρειαν, αἵτινες, ἔχουσαι εἰρήνην, ἐστηρίζοντο εἰς τὴν πίστιν καὶ προώδευον, διότι τὰ μέλη αὐτῶν ἴζων μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ ἐπληθύνοντο διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ παρακλήτου Ἁγίου Πνεύματος. [32] Ὁ δὲ Πέτρος περιοδεύων καὶ στηρίζων εἰς τὴν πίστιν πάντας τοὺς χριστιανοὺς τῶν ἐκκλησιῶν τούτων τῆς Ἰουδαίας, Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας, οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο τότε καὶ ἦσαν ἅγιοι, κατέβη καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους χριστιανούς, τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν πόλιν Λύδδαν. [33] Ἐκεῖ δὲ συνήντησεν ἕνα ἄνθρωπον ὀνομαζόμενον Αἰνέαν, ὅστις ἐπὶ ὀκτὼ ἔτη ἦτο παραλυμένος καὶ κατάκοιτος εἰς τὴν κλίνην. [34] Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Πέτρος, Αἰνέα, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σοῦ δίδει τὴν ὑγίειαν σου. Νὰ σηκωθῇς ἐπάνω μόνος σου καὶ νὰ στρώσῃς τὴν κλίνην σου. Καὶ ἐσηκώθη εὐθύς. [35] Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες εἰς τὴν πόλιν Λύδδαν καὶ εἰς τὸν Σάρωνα· (ἦτο δὲ ὁ Σάρων πεδιὰς καὶ χωρίον ὁμώνυμον πλησίον τῆς Λύδδης)· ἕνεκα δὲ τοῦ θαύματος τούτου ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἔγιναν πάντες χριστιανοί. [36] Εἰς δὲ τὴν πόλιν Ἰόππην, (ἥτις εἶνε ὁ λιμὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ), ἦτο μία χριστιανὴ ὀνομαζομένη Ταβιθά, τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐξηγεῖται Δορκάς. Ἡ Δορκὰς αὕτη ἦτο πολὺ εὐεργετικὴ καὶ ἐλεήμων, καὶ ἦσαν πολλαὶ αἱ ἐλεημοσύναι καὶ αἱ εὐεργεσίαι της. [37] Ἀλλ' ἡ Δορκὰς κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἠσθένησε καὶ ἀπέθανε. Τότε ἔλουσαν τὸ λείψανόν της καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας. [38] Ἐπειδὴ δὲ ἡ Λύδδα εἶνε πλησίον τῆς πόλεως Ἰόππης· (ἡ ἀπόστασις τῶν δύο πόλεων εἶνε 13 χιλιόμετρα)· ἀκούσαντες οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἰόππης ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο εἰς τὴν Λύδδαν, ἔστειλαν πρὸς αὐτὸν δύο ἀνθρώπους καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ μὴ ἀργοπορήσῃ νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτούς. [39] Ὁ δὲ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰόππην μαζί μὲ τοὺς δύο ἀπεσταλμένους. Ὅταν ὁ Πέτρος ἔφθασεν, οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἰόππης τὸν ἀνεβίβασαν εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα τῆς οἰκίας, ὅπου ἦτο τὸ λείψανον τῆς Ταβιθά. Καὶ παρουσιάσθησαν ἐμπρός του πᾶσαι αἱ χῆραι γυναῖκες κλαίουσαι καὶ ἐπεδείκνυον πρὸς αὐτὸν τὰ ὑποκάμισα καὶ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἡ Δορκὰς κατεσκεύαζε καὶ ἐχάριζε πρὸς αὐτὰς καὶ πρὸς τὰ ὀρφανά των, ὅταν ἔζη. [40] Τότε ὁ Πέτρος, ἀφοῦ εἶπε νὰ ἐξέλθωσιν ὅλοι ἔξω, ἐγονάτισε καὶ προσηυχήθη· ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὸ σῶμα καὶ εἶπε· Νὰ ἀναστηθῇς, Ταβιθά. Τότε ἡ Ταβιθὰ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της· καὶ ὅταν εἶδε τὸ Πέτρον, ἀνεκάθισεν. [41] Ὁ δὲ Πέτρος τῆς ἔδωκε τὸ χέρι του καὶ τὴν ἐσήκωσεν ὀρθίαν. Ἐφώναξε δὲ τοὺς ἁγίους χριστιανοὺς καὶ τὰς χήρας γυναῖκας καὶ παρουσίασεν ἐνώπιόν των τὴν Ταβιθὰ ζῶσαν. [42] Ἔγινε δὲ τοῦτο γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Ἰόππην, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Τῆς 19ης Ἀπριλίου 1898.

Κείμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρα, ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοὰς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γὰρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ, καὶ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο, ᾧ δήποτε κατείχετο νοσήματι. Ἦν δέ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ, τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακείμενον, καὶ γνοὺς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐνῷ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειραι, ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ, καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ Σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ, Σάββατόν ἐστιν, οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράββατον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνος μοι εἶπεν, Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι· Ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν, ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ. (Ἰωάν. ε' 1—15.)

Ἑρμηνευτικὴ παράφρασις

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὑπάρχει δὲ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα δεξαμενή, κειμένη πλησίον τῆς Προβατικῆς Πύλης. Ἡ δεξαμενὴ αὕτη εἰς τὸ ἑβραϊκὸν ὀνομάζεται Ἰηδεσθά, οἶκος εὐεργεσίας· διότι ἐκεῖ ἦτο εὐεργετικὸν κατάστημα μὲ πέντε στοάς, ὑποκάτω εἰς τὰς ὁποίας κατέκειντο πολυπληθεῖς ἀσθενεῖς, τυφλοί, χωλοί, ξηροί, οἵτινες περιέμενον τὴν κίνησιν τοῦ ὕδατος τῆς δεξαμενῆς. Διότι ἄγγελος κατὰ καιρὸν κατέβαινεν εἰς τὴν δεξαμενὴν καὶ ἐτάραττε τὰ νερά. Ἐκεῖνος δέ, ὅστις πρῶτος μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος προέφθανε νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν δεξαμενήν, ἐγίνετο ὑγιὴς ἀπὸ ὁ,τιδήποτε νόσημα ἔπασχεν. Ὑπῆρχε δὲ εἷς ἄνθρωπος ἐκεῖ, ὅστις ὑπέφερεν ἀπὸ παραλυσίαν 38 ἔτη. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον κλινήρη, καὶ ἐνόησεν ὅτι πολὺν χρόνον πάσχει, λέγει εἰς αὐτόν: Θέλεις νὰ γίνῃς ὑγιής; Ὁ ἀσθενὴς ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν: Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπον νὰ μὲ βάλῃ εἰς τὴν δεξαμενήν, ὅταν ταραχθῇ τὸ νερόν, ἐνῷ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, μὲ προλαμβάνει ἄλλος καὶ καταβαίνει. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς: Νὰ σηκωθῇς ἐπάνω, νὰ ἐπάρῃς τὸν κράββατόν σου καὶ νὰ περιπατῇς. Καὶ εὐθὺς ἔγινεν ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἐπῆρε τὸν κράββατόν του καὶ περιεπάτει· ἦτο δὲ Σάββατον ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν ἔλεγον εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις εἶχε θεραπευθῆ. Εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ Σαββάτου σήμερον· δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σηκώσῃς τὸν κράββατον. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς: Ἐκεῖνος, ὅστις μὲ ἔκαμεν ὑγιῆ, μοῦ εἶπε: Σήκωσε τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει. Τὸν ἠρώτησαν λοιπόν: Τίς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις σοῦ εἶπε νὰ σηκώσῃς τὸν κράββατόν σου καὶ νὰ περιπατῇς; Ὁ δὲ θεραπευθεὶς δὲν ἐγνώριζε τίς ἦτο, διότι ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησεν ἀπαρατήρητος, διότι ἦτο ἐκεῖ πολὺς λαός. Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναὸν καὶ τοῦ εἶπεν: Ἰδοὺ ὅτι ἔγινες ὑγιής· πρόσεχε νὰ μὴ ἁμαρτάνῃς πλέον, διὰ νὰ μὴ πάθῃς ἄλλο τι χειρότερον. Εὐθὺς τότε ἀπ' ἐκεῖ ἦλθεν ὁ θεραπευθεὶς ἄνθρωπος εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐγνωστοποίησεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὅστις τὸν ἔκαμεν ὑγιῆ.

Κ. Α. Διακησιμᾶς

Τύποις Ἰωάννου Νικολαΐδου.